

Arrest

nr. 340 638 van 6 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door haar voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. LYS**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door haar voogd X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 29 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS en in het bijzijn van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 15 juli 2024 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 16 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie stelde een voogd aan gedurende verzoeksters minderjarigheid, die van rechtswege eindigt eind juni 2026.

1.3. Op 29 augustus 2025 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 29 augustus 2025 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 16/07/2024
Overdracht CGVS: 13/06/2025

U had op 23 juli 2025, van 14.08 tot 18.15 uur, een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de Somalische taal machtig is. Uw advocaat, meester Itza Swerts loco meester Matthieu Lys, en uw voogd E.(...) H.(...) waren bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit, bent u geboren op 25 juni 2008 in het dorp Ris in het district Xaradheere van de provincie Mudug en maakt u deel uit van de Habr Gedirclan. U ging niet naar school, maar leerde wel lezen en schrijven van uw moeder. U ging ook naar de koranschool.

Uw vader verdween zo'n 8 à 9 jaar geleden. U groeide vervolgens op bij uw moeder en uw paternale oom, M.(...). Hij werd regelmatig gewelddadig naar u toe.

Toen u zo'n vijftien jaar oud was, kwam uw neef Ma.(...) Y.(...) C.(...) naar uw oom M.(...) om uw hand te vragen. Hij was net als zijn vader, uw andere paternale oom, H., lid van al Shabaab. De eerste keer kwam hij naar uw huis en vroeg uw hand aan uw paternale oom M.(...). U wilde dit niet en uw moeder steunde u daarin. Uw oom ging echter wel akkoord.

Ma.(...) kwam enkele maanden later een tweede keer naar het huis en wilde u toen meenemen. U verzette zich maar uw oom M.(...) nam u mee en sloot u op in een kamer. U verbleef er één nacht en de volgende nacht kwam uw moeder naar u toe samen met haar vriendin Z.(...). Ze hielpen u ontsnappen. U bracht de nacht door in het huis van Z.(...) en reisde nadien naar uw maternale oom Mo.(...) die in Xamar woont. U verbleef daar zo'n tien dagen, maar toen hij ook bedreigingen ontving van uw paternale oom H. en van uw neef Ma.(...) besloot hij u het land uit te sturen.

U verliet Somalië op 14 juli 2024 en op 16 juli 2024 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In geval van terugkeer naar Somalië vreest u dat u zal moeten huwen met uw neef Ma.(...) of dat hij u zal doden. Daarnaast werd u ook tegen uw wil en die van uw moeder besneden. U vreest dat dit opnieuw zou kunnen gebeuren.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een attest van uw besnijdenis; een medisch attest met een beschrijving van uw littekens; afspraken die u had bij verscheidene dokters en psychologen in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Tevens legt u een medisch attest neer met de beschrijving van uw littekens en enkele afspraken die u had bij verscheidene dokters en psychologen in België. Deze documenten volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen.

Zo moet met betrekking tot het medisch attest van dokter B.(...) P.(...) worden vastgesteld dat hierin enkel melding wordt gemaakt van fysieke letsels en er op geen enkel moment wordt aangegeven dat deze u zouden verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Uit de afspraken die u had met allerhande dokters en psychologen kan evenmin iets worden afgeleid aangaande uw gezondheid. Bovendien stelt u zelf dat u momenteel niet meer naar een psycholoog gaat. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat uw mentale toestand u zou verhinderen verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden daar deze van essentieel belang zijn voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Het is immers de reële verblijfplaats in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie en/of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen afkomstig te zijn uit het dorp Ris in het district Xaradheere van de provincie Mudug (CGVS, p. 5). Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat Ris niet in het district Xaradheere ligt, noch in de provincie Mudug. Uit de gegevens van het CGVS blijkt immers dat Ris in het district Ceel Buur van de provincie Galguduud ligt (landeninformatie, stuk 2-9). Dat u dit niet weet, is opmerkelijk en ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Ris.

Uw overige geografische kennis laat eveneens te wensen over. Zo kan u geen enkel ander district van uw provincie opsommen, maar somt u louter dorpen op. Nogmaals gevraagd naar districten kan u enkel Gal Hareeri opsommen (CGVS, p. 5). Nochtans ligt uw dorp vlak aan de grens met het district Xaradhere en met Ceel Deer district (landeninformatie, stuk 2-4). Dat u dit niet weet is frappant en ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Ris.

U somt wel enkele dorpen op in de buurt van Ris –zijnde Gal Hareeri, Galdabe Egalooow, Jooley, Dhalwo (CGVS, p. 5), Cagacade en Haji Libaan (CGVS, p. 11)– maar u slaagt er niet in om ze consequent te situeren. Zo stelt u eerst dat Haji Libaan ten noorden van Ris ligt om dan te stellen dat het in dezelfde richting als Cagacade ligt, zijnde het zuiden (CGVS, p. 12). Ook kan u geen enkele andere plaats ten noorden of ten zuiden van uw dorp opnoemen (ibid.). Uw beperkte kennis in dit verband doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst.

Voorts wordt uw vermeende afkomst uit Ris nog verder onderuitgehaald door uw beperkte kennis over de clans in Somalië. Gevraagd naar andere clans in Somalië somt u enkel Abgal en uw beweerde eigen clan Hab Gedir op (CGVS, p. 4). Nogmaals gevraagd naar andere clans in Somalië en wat de grootste zijn, stelt u dat u dat u wel andere mensen kent, maar niet hun clan (ibid.). Nochtans blijkt dat het deel uitmaken van een clan van vitaal belang is in de Somalische samenleving en het clansysteem een centrale rol speelt in de Somalische maatschappij (landeninformatie, stuk 10). De meeste Somaliërs kennen dan ook veel verschillende clans en weten welke de grote zijn en welke de minderheden zijn. Uw gebrekkige kennis over de clans in Somalië doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst.

Hetzelfde kan gesteld worden over de kennis van uw eigen clan. U stelt dat u tot de Habr Gedir behoort, maar kan slechts een erg beperkte clanlijn opsommen (CGVS, p. 4). Ook stelt u dat u uw eigen clan niet zo goed kent. Dit slaat gelet op bovenstaande info over de clans in Somalië nergens op. Gelet op het feit dat de Habr Gedir inderdaad de clan is die voornamelijk voorkomt in Ris (landeninformatie, stuk 11), doen uw gebrekkige verklaringen vermoeden dat u geenszins tot deze clan behoort en dit louter lijkt te hebben verzonnen zodat u zou kunnen doen uitschijnen uit Ris afkomstig te zijn. U slaagt er echter niet in om hierin te overtuigen.

Vervolgens is het frappant dat de familieleden van uw moeder allemaal geboren en getogen zijn in Xamar (CGVS, p. 8-9). Gevraagd hoe dit komt, stelt u dat uw moeder er ook werd geboren (CGVS, p. 9). Nadien wijzigt u uw verklaringen echter en stelt u dat uw moeder in Ris werd geboren en dat uw grootmoeder heen en weer ging tussen Xamar en Ris (CGVS, p. 9-10). Dit slaat echter nergens op, zeker gezien de broers en zussen van uw moeder nooit in Ris zouden hebben gewoond (CGVS, p. 9). U heeft ook geen aannemelijke verklaring voor waarom enkel uw moeder dan in Ris zou zijn terechtgekomen (ibid.). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband. Tevens ondermijnen ze te meer uw herkomst uit Ris.

Ook uw verklaringen over hoe het leven was onder al Shabaab volstaan niet. U stelt dat u heel uw leven onder de knoet van al Shabaab doorbracht en dat uw familie zelfs aanhangers waren (CGVS, p. 14, 16). Dat u dan toch onafhankelijk van de familiale overtuigingen als minderjarig meisje ideeën tegen al Shabaab zou ontwikkelen, komt niet aannemelijk over (CGVS, p. 16). Ook laten uw verklaringen over hoe het leven onder al Shabaab was te wensen over. Zo kent u geen enkele lokale leider en kan u amper regels opsommen die ze opleggen (ibid.). Nochtans blijkt uit de informatie dat al Shabaab de bewegingsvrijheid vooral voor vrouwen en meisjes ernstig beperkt (landeninformatie, stuk 12).

U legt hier geenszins doorleefde verklaringen over af. U komt immers niet verder dan te stellen dat meisjes vanaf een bepaalde leeftijd moeten huwen en stelt zelfs expliciet dat er geen andere regels zijn die al Shabaab oplegt aan vrouwen (CGVS, p. 15).

Na confrontatie met de twijfels over uw herkomst werpt uw voogd het idee op om uw dorp te tekenen (CGVS, p. 18). U doet dit, maar uw tekening (landeninformatie, stuk 1) stemt wederom niet overeen met de informatie van het CGVS. Zo tekent en verklaart u dat de weg niet door uw dorp loopt maar voor uw dorp een afslag neemt. U stelt wel correct dat de weg richting Dhalwo loopt, maar situeert dit eerder ten noorden van Ris, terwijl het ten oosten van het dorp ligt (landeninformatie, stuk 2-7). Ook stelt u dat de huizen overal verspreid liggen en niet langs de weg (CGVS, p. 18). Nochtans blijkt uit satellietbeelden van Ris dat de weg door uw dorp loopt en het merendeel van de huizen langs beide kanten van de grote weg ligt (landeninformatie, stuk 6-7). Uw tekening stemt geenszins overeen met deze satellietbeelden en onderstreept nog verder de ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Ris.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Ris, volgens u gelegen in het district Xaradheere van de provincie Mudug. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Ris heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie: UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_20250325.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Somalië grotendeels wordt bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland waar sommigen nog een andere nationaliteit hebben verworven. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. In geen enkele regio in Somalië is er sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Afhankelijk van de regio van herkomst, kan een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon vastgesteld worden, indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen of buiten Somalië is dan ook essentieel. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 23 juli 2025 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen

en levensomstandigheden. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit Somalië (CGVS, p. 18). U werd er eveneens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 10).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Zo stelt u ook dat uw oom M.(...) regelmatig gewelddadig werd naar u toe (CGVS, p. 7-8) Gelet op het feit dat u geen zicht geeft op uw werkelijke herkomst en bijgevolg evenmin op uw werkelijke levensomstandigheden, valt de context van deze beweerde feiten volledig weg. Uw verklaringen hieromtrent worden dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het medisch attest dat u aanbrengt ter staving hiervan kan daar geen nieuw licht op werpen. Immers vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Tot slot stelt u ook te vrezen dat u opnieuw besneden zal worden (CGVS, p. 19). Uw oom en tante zouden daarmee bedreigd hebben dat als u zou huwen u opnieuw besneden zou worden (ibid.). Er dient echter op te worden gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over een mogelijk gedwongen huwelijk met uw neef. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan enige vrees voor besnijdenis die u linkt aan dit ongeloofwaardig bevonden huwelijk. Tevens blijkt uit het door u neergelegde attest dat u reeds het zwaarste type besnijdenis heeft ondergaan en geïnfibuleerd bent. U kan niet uitleggen wat u dan vreest dat er zal gebeuren en hoe men u überhaupt nogmaals zou besnijden. Uw vrees in dit verband houdt dan ook geen enkele steek. Terzijde wordt erop gewezen dat u zelf zegt dat uw moeder de besnijdenis van uw zus reeds kon tegengaan, wat een bijkomende indicatie is dat uw familie haar conservatieve standpunt inzake besnijdenis heeft verlaten of minstens niet afdwingt (CGVS, p.22).

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient dan ook besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat u bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- *artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;*
 - *artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980;*
 - *Artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, 2011, Council of Europe Treaty Series - No. 21;*
 - *artikel 3 EVRM;*
 - *artikel 3 Kinderrechtenverdrag;*
 - *artikelen 2 en 3 Anti-folterverdrag;*
 - *artikelen 6 en 7 IVBPR;*
 - *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
 - *het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);*
 - *de beoordelingsfout.”*
- De geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoeksters regio van herkomst

Verzoekster verwijst naar artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en het UNHCR-rapport “*Beyond Proof – Credibility in EU Asylum Systems*”. Uit de bestreden beslissing blijkt dat *in concreto* geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van verzoekster. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster op een zeer geïsoleerde wijze leefde. Verzoekster is minderjarig en analfabeet. Zij was dan ook compleet afhankelijk van de informatie die zij ontving van anderen, waaronder haar moeder. Verzoekster is minderjarig en ging nooit naar school. Zij volgde thuisonderwijs bij haar mama, hetgeen haar wederom compleet afhankelijk van de kennis van haar eigen mama maakt.

Hetzelfde geldt met betrekking tot de laatste droogte, toen verzoekster slechts 3 jaar oud was. Zij heeft daar bijgevolg zelf geen herinneringen aan, maar kent dit enkel door de verhalen van haar moeder. De moeder van verzoekster brengt echter ook veel tijd thuis door, daar zij huisvrouw is, en zij zijn financieel afhankelijk van haar paternale oom, die haar mishandelde. De paternale oom van verzoekster deelde echter ook geen informatie met haar.

De situatie van verzoekster en die van de rest van haar gezin, waaronder haar moeder, werd gekenmerkt door controle en geweld. Ook over andere zaken wordt in het huishouden niet gesproken, zoals de situatie van haar vader.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekster, als jong meisje in een rurale context, op een zeer geïsoleerde wijze leefde. Ze ging niet naar school en was thuis slachtoffer van huiselijk geweld. De context waarin zij is opgegroeid was bijgevolg zeer gecontroleerd met een beperkte bewegingsruimte en informatieoverdracht. Voor de kennis die zij heeft is zij afhankelijk van de informatie van haar moeder. Haar verklaringen dienen dan ook in dat licht beschouwd te worden.

Gelet op de minderjarige leeftijd van verzoekster is het in bijzonder van belang om rekening te houden met het geheel van verklaringen van verzoekster. Zo blijkt uit haar verklaringen dat zij zich bewust is van de genderrollen in Somalië, waar haar moeder niet werkt en haar paternale tante instaat voor de boodschappen. Verder benoemt zij expliciet dat er nog andere regels zijn, zoals de verplichting om een hoofddoek te dragen vanaf een bepaalde leeftijd.

Verzoekster geeft bovendien een uitgebreide toelichting over het strafrechtelijke systeem van Al Shabaab. De bestreden beslissing stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster een afwijkende politieke opinie heeft ten aanzien van de machthebbers, gelet op het feit dat verschillende familieleden leden van Al Shabaab zijn. Verzoekster legt echter op uitgebreide wijze uit welke traumatische ervaring heeft geleid tot de vorming van haar mening.

Bij nazicht van de verklaringen van verzoekster, blijkt dat zij nooit beweerde dat haar mama in Ris werd geboren. Er is enige verwarring mogelijk, hetgeen aanvaardbaar is gezien haar minderjarige leeftijd, maar verzoekster stelt steeds dat het gezin van haar mama, en haar grootmoeder in Xamar zijn geboren, en de mama van verzoekster in Ris. Dit is aannemelijk, daar zij ook duidt dat haar grootmoeder steeds heen en weer ging tussen Ris en Xamar. Zij citeert uit haar verklaringen.

Tot slot dient benadrukt te worden dat verzoekster Somalië verliet toen zij net 16 jaar oud was. Ze reisde als niet begeleide minderjarige vreemdeling tot in België, waar zij bovendien helaas alle contact met haar familie heeft verloren.

Dit betekent dat verzoekster zich niet alleen in Somalië in een zeer kwetsbare positie bevond maar ook vandaag nog deel uitmaakt van een zeer kwetsbare groep. Alles bij elkaar wegen de besproken argumenten waarmee de bestreden beslissing verzoeksters geloofwaardigheid onderuit probeert te halen uitermate licht. Minstens moest het voordeel van de twijfel worden toegestaan, om vervolgens de aangehaalde vervolgingsvrees ten gronde te evalueren. Aangezien het hier de feitelijke beweringen van verzoekster betreft, moet toepassing gemaakt worden van de UNHCR richtlijnen inzake bewijslast. Verzoekster verwijst hiernaar.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, werd er bij beoordeling van de verklaringen van verzoekster onvoldoende rekening gehouden met haar jeugdige leeftijd en gebrek aan maturiteit op het moment van de gebeurtenissen, haar vertrek, reisweg en tijdens de behandeling van haar asielaanvraag in België. Daardoor werd niet op afdoende wijze aan de bijzondere procedurele noden in het hoger belang van het kind voldaan. De Raad verduidelijkt reeds dat het hoger belang van het kind als onderzoeksplicht dient te worden opgevat (RvV 5 januari 2023, nr. 282 917). Rekening houdend met de hierboven uiteengezette elementen, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind zowel als de onderzoeksplicht schendt. Hoe een wetsconforme en beschermingsgerichte interpretatie dan wel had dienen vorm te krijgen in het kader van het geloofwaardigheidsonderzoek bij kinderen, en de ruime toepassing van het voordeel van de twijfel die daarbij toegepast dient te worden, wordt door UNHCR verduidelijkt in haar Richtlijnen betreffende de beoordeling van de vluchtelingenstatus bij kinderen.

Dit alles in overweging nemend, is het CGVS ernstig tekortgeschoten is in de onderzoeks- en motiveringsplicht en werd de lat onredelijk hoog gelegd met betrekking tot de bewijslast. Het onderzoek werd niet conform artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet gevoerd.

- Het risico op vervolging omwille van verzoeksters huwelijksweigering

Verzoekster vertelt op uitgebreide wijze over hoe zij uitgetrouwde werd aan een lid van Al Shabaab.

Ten gronde, dient te worden vastgesteld dat verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging voor haar huwelijksweigering aan Al Shabaab. Verzoekster citeert uit de EUAA “*Country Guidance Somalia*” van augustus 2023 met betrekking tot Somalië aangaande gedwongen huwelijken en kindhuwelijken.

Gelet op de hierboven uiteengezette elementen, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer naar Somalië, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

- Risico op gender gerelateerd geweld

Om de risico's bij terugkeer correct te beoordelen is het van belang om rekening te houden met het feit dat verzoekster een psychisch kwetsbaar, minderjarig meisje is dat in haar land van herkomst slachtoffer werd van gendergerelateerd geweld, waaronder huiselijk geweld en genitale verminking. Geenszins kan abstractie gemaakt worden van haar profiel en deze vervolging in het verleden bij de beoordeling van haar risico op vervolging dan wel ernstige schade bij terugkeer.

Verzoekster verwijst naar het Verdrag van Istanbul en doet een uiteenzetting van wetgeving over gendergerelateerd geweld tegen vrouwen. Zij stelt verder dat er een gendergevoelige beoordeling van de nood aan internationale bescherming diende plaats te vinden.

Verzoekster verwijst naar richtlijnen van UNHCR inzake vrouwelijke verminking. Verzoekster uit een vrees om bij terugkeer naar Somalië, bij een huwelijk of bevalling, opnieuw geïnfibuleerd te worden. De ervaring van haar besnijdenis was voor verzoekster zeer traumatiserend. Ze vertelt over het leed dat dit haar heeft toegebracht en hoe de dochter van haar paternale oom overleed ten gevolge van de besnijdenis. Dit wordt ook erkend in het rapport met betrekking tot haar besnijdenis, waar bovendien verschillende gezondheidsproblemen opgesomd worden. Zo heeft verzoekster last van pijnlijke regels en urineretentie, het niet kunnen plassen (verzoekschrift, stuk 3). Bovendien stelt de arts in het rapport vast dat zij op dit moment, door haar besnijdenis geen geslachtsgemeenschap kan hebben. Opdat verzoekster seksuele betrekkingen kan hebben dient zij bijgevolg geopend of gedesinfibuleerd te worden.

Ten eerste, dient erop gewezen te worden dat, het feit dat haar regio van herkomst niet geloofwaardig is, de beoordeling van het risico op herinfibulatie niet in de weg staat. Zo wordt de nationaliteit van verzoekster niet betwist. Uit objectieve bronnen blijkt dat 99 % van de vrouwen in Somalië besneden is, zonder een duidelijk onderscheid qua regio of bevolkingsgroepen.

Wat de objectieve aanwijzingen in dat verband betreft dat verzoekster inderdaad een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van VGV in geval van terugkeer, zijn ten eerste de “*Eligibility Guidelines*” van UNHCR met betrekking tot Somalië van belang. In deze Guidelines wordt gesteld dat vrouwen in het algemeen een groot risico lopen op vervolging gebaseerd op gendergerelateerd geweld. Hoewel deze Guidelines intussen van 2010 dateren, bevestigt ook actuele en recentere informatie dat vrouwelijke genitale verminking inderdaad nog steeds *quasi* universeel is bij jonge en volwassen vrouwen in Somalië, met een prevalentiegraad van 99,2 % van de vrouwelijke Somalische bevolking. De hoge prevalentiegraad, het gebrek aan doortastende wetgeving en de diepgewortelde maatschappelijke en sociale normen die hieraan de basis liggen, werden recent eveneens nogmaals bevestigd in het geactualiseerde EUAA “*Country Guidance Somalia*” van augustus 2023. Verzoekster gaat verder in op landeninformatie aangaande VGV.

Ook bevestigt EUAA dat vrouwen die slachtoffer zijn van VGV type 3 (infibulatie) vóór de geslachtsgemeenschap gedesinfibuleerd (of gedefibuleerd) worden, meestal door een gezondheidswerker of zelfs door de echtgenoot. Andere redenen voor desinfibulatie kunnen de voorbereiding op een bevalling zijn of omwille medische redenen die verband houden met VGV, zoals complicaties tijdens de menstruatie. Hierbij kan wederom naar het medisch attest van verzoekster verwezen worden, waarin de arts vaststelt dat verzoekster op dit moment niet in de mogelijkheid verkeert om seksuele betrekkingen te hebben (verzoekschrift, stuk 3).

EUAA bevestigt eveneens dat herinfibulatie (na gedesinfibuleerd te zijn, opnieuw geïnfibuleerd worden) veelvoorkomend is, in alle delen van Somalië voorkomt en waar verzoekster afkomstig van is, vaak omwille van maatschappelijke druk uitgevoerd wordt. Volgens EUAA zijn er verschillende redenen waarom herinfibulatie uitgevoerd wordt, waarbij de bevalling een veelvoorkomende reden is.

Bij geïnfibuleerde vrouwen die VGV type 3 ondergaan hebben, zoals verzoekster, wordt dit proces doorgaans herhaald voor de eerste twee tot vier baby's. EUAA bevestigt dat de vrouwen meestal gehoorzamen aan de druk van familie of echtgenoot om opnieuw geïnfibuleerd te worden, omdat het anders 'heel moeilijk' zou zijn om zelf te beslissen en de procedure te weigeren. Behalve onder druk van de familie besluiten vrouwen ook om na de bevalling opnieuw geïnfibuleerd te worden om seksueel aantrekkelijk te blijven voor hun man of om weer 'verzorgd en mooi' te worden.

Wat de risico's van herinfibulatie betreft in Somalië, bevestigt ook NANSEN in het eerder geciteerde rapport dat deze praktijk verhoogde gezondheidsrisico's met zich meebrengt, een nieuwe bron van pijn en trauma is en dat herinfibulatie effectief kan voorkomen als gevolg van maatschappelijke of familiale druk na bevalling.

De gevolgen van VGV type 3 zijn vaak onomkeerbaar en kunnen slechts mits een medisch verantwoord uitgevoerde operatie in een ziekenhuis verlicht worden, waarbij er in geval van terugkeer niettemin nog steeds een mogelijk risico op herinfibulatie en dus nog steeds een risico op vervolging bestaat.

Naast lichamelijke en seksuele problemen, zijn ook mentale, psychosociale en relationele problemen vaak voorkomend na vrouwelijke genitale verminking. Vrouwelijke genitale verminking gebeurt namelijk vaak zonder anesthesie, op minderjarige, soms zeer jonge leeftijd, wat een traumatische gebeurtenis is die vaak opspeelt als een vrouw later seks heeft, bevalt of menstrueert. Verzoekster verwijst naar een Nederlandse studie.

De vrees voor een herinfibulatie in geval van terugkeer naar Somalië in hoofde van verzoekster is in ieder geval reëel op basis van deze informatie. De algemene omstandigheden in het land van herkomst – met name vooral de zeer hoge prevalentiegraad en het algemene gebrek aan (overheids)bescherming vanwege de maatschappelijk sterk ingeburgerde praktijk, waardoor er eveneens een grote maatschappelijk-familiale druk bestaat in Somalië, maar ook het feit dat verzoekster reeds eerder slachtoffer werd van VGV – nopen er inderdaad toe te concluderen dat een objectieve vrees om opnieuw VGV te ondergaan, of hier verder de gevolgen van te moeten dragen, een subjectieve, reële vrees op herinfibulatie rechtvaardigt. Een eventueel vermeende ongeloofwaardigheid die zou worden weerhouden met betrekking tot haar persoonlijke en familiale situatie doet er in het geval van deze context niet toe. Het VN-Antifoltercomité besliste in gelijkaardige zin dat de algemene context in die zin dermate doorweegt dat een eventueel gebrek aan geloofwaardigheid omtrent de persoonlijke situatie niet kan doorwegen.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het risico op herinfibulatie los gezien kan worden van het gedwongen huwelijk van verzoekster, daar deze plaatsvindt bij onder andere de bevalling en het huwelijk. Bovendien is deze ook niet afhankelijk van haar regio van herkomst.

Ook de Raad erkent dat vrouwelijke genitale verminking type 3 als een extreme vorm van genitale verminking en een bijzonder ernstige vorm van vervolging die uiterst schadelijke en herhaalde gevolgen kan hebben voor het leven van een vrouw. Daarnaast is het volgens de Raad een ernstige aanwijzing dat een vrouw afkomstig is van een traditioneel milieu. In geval vastgesteld wordt dat een verzoekster een dergelijk type van vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan dienen volgens de Raad twee aspecten van de vrees minutieus onderzocht te worden, wat de bestreden beslissing *in casu* echter geheel heeft nagelaten. Het gaat enerzijds over de vraag naar de permanente gevolgen van de genitale verminking, op fysiek en psychisch vlak en het voortdurend karakter ervan. Anderzijds gaat het over de vraag naar herhaling van de initiële vervolging of minstens van een vervolging die hiermee een verband vertoont.

Het is dan ook vaststaande rechtspraak van de Raad dat infibulatie door haar specifieke aard (infibulatie en desinfibulatie) meestal voor vrouwen die deze hebben ondergaan een risico op herhaalde, voortdurende vervolging creëert gezien de noodzaak van toekomstige interventies die neerkomen op het reproduceren van de oorspronkelijke vervolging. Bijgevolg past ook de Raad in dergelijke gevallen artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet toe.

In casu dient dan ook toepassing gemaakt te worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, daar erkend moet worden dat verzoekster reeds de meest ernstige vorm van besnijdenis heeft ondergaan (zoals de bestreden beslissing het verwoordt) en bijgevolg reeds vervolgd werd. Overeenkomstig de Vreemdelingenwet dient er dan ook een omkering van de bewijslast plaats te vinden.

Verzoekster verwijst naar het vernietigingsarrest van 25 november 2024 van de Raad van State.

In twee zinnen erkent de bestreden beslissing enerzijds dat verzoekster reeds slachtoffer werd van vervolging en stelt zij vervolgens dat verzoekster niet aannemelijk maakt 'hoe men u überhaupt nogmaals zou besnijden'. De bestreden beslissing legt daarbij duidelijk de bewijslast bij verzoekster. De beoordeling is in strijd met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en maakt een manifeste beoordelingsfout uit. *In casu* is het aan het CGVS om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Een dergelijke overweging, indien zij zelfs met die overweging bedoeld zou zijn, volstaat echter geenszins om het risico op herinfibulatie uit te sluiten. In hoofde van de minderjarige verzoekster zijn er namelijk verschillende risicoverhogende omstandigheden die in overweging genomen dienen te worden. Verzoekster wenst, ten eerste, te benadrukken dat zij zal terugkeren uit Europa. Meisjes die terugkeren uit Europa worden, overeenkomstig een rapport onder Asylös, met meer argwaan bekeken bij terugkeer, hetgeen de kans op VGV vergroot. Verzoekster citeert uit dit rapport.

Bovendien is verzoekster minderjarig, zij is geboren in 2008, hetgeen betekent dat zij haar leven nog zou dienen op te bouwen in Somalië. Zij heeft nog geen kinderen en levenspartner. Zowel de beschikbare landeninformatie, als de rechtspraak van de Raad erkennen het risico op herinfibulatie bij de bevalling en voor het huwelijk. Bovendien erkent de Raad dat de kans dat verzoekster, gezien haar minderjarige leeftijd, bij een terugkeer zal huwen en kinderen baren niet louter hypothetisch is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het risico op herinfibulatie aanzienlijk is na de bevalling. Verzoekster citeert uit landeninformatie. Het risico hangt daarbij niet af van de moeder van verzoekster, zoals de bestreden beslissing lijkt te beweren. Daarnaast bestaat er ook een risico op herinfibulatie na verkrachting van een ongetrouwde vrouw of na een voorhuwelijks relatie of na desinfibulatie om andere redenen, zoals in het buitenland. Dit gebeurt onder druk van de ouders, familieleden of de echtgenoot. Tot slot, dient er nogmaals op gewezen worden dat verzoekster op dit moment zelfs niet in staat is om geslachtsgemeenschap te hebben, waardoor er in ieder geval een ingreep dient te gebeuren, die een verderzetting van de vervolging in het verleden uitmaakt. Gelet op de hierboven uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer naar Somalië, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In subsidiaire orde dient, gelet op verzoekster haar individuele omstandigheden een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

Verzoekster verwijst naar het risico op huiselijk geweld. Zoals hierboven uitgebreid uiteen werd gezet werd verzoekster in haar land van herkomst slachtoffer van huiselijk geweld vanwege haar paternale oom. Hij sloeg haar, controleerde haar en beperkte haar bewegingsvrijheid. Verzoekster wordt zichtbaar emotioneel bij de herinnering en legt verklaringen af over de ernst en de impact van de feiten. Verzoekster legt medische documenten neer die de mishandelingen in het verleden onderbouwen. De bestreden beslissing acht het huiselijk geweld niet geloofwaardig wordt geacht en geeft geen verder gevolg aan het bewijs van de mishandelingen die verzoekster heeft ondergaan, daar er in diens inzien geen zekerheid bestaat over de oorsprong van deze verminkingen.

Verzoekster doet een uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster licht toe dat de littekens afkomstig zijn van de mishandelingen door haar oom. De mishandelingen hebben ook een grote mentale invloed op verzoekster. Zij werd opgevolgd door een psycholoog, maar kon door praktische obstakels de behandeling voorlopig niet verder zetten. De bestreden beslissing is vooreerst in strijd met het procedureel luik van artikel 3 van het EVRM, omdat het nalaat bepaalde bewijselementen te beoordelen overeenkomstig deze principes. Zoals hierboven uiteengezet is een grondig onderzoek naar medische documenten steeds vereist, wat niet gebeurde. Zoals hierboven uiteen wordt gezet leidt een ongeloofwaardigheid in het asielaanvraag van verzoekster er niet toe dat het risico op vervolging gelinkt aan de verminkingen niet onderzocht dient te worden. Het is aan het CGVS om, bij een sterke aanwijzing dat verzoekster in het verleden gefolterd dan wel mishandeld werd, zoals *in casu* het geval is, alle redelijke twijfel weg te nemen over de oorsprong van deze mishandelingen. Bovendien heeft de Belgische Staat een verplichting om gendergerelateerd geweld te erkennen en te bestrijden, zoals hierboven uiteen werd gezet. Daarbij dient benadrukt te worden dat verzoekster een minderjarig meisje is, waardoor zij bij terugkeer wederom in een afhankelijkheidsrelatie terecht zal komen met volwassenen.

Tot slot, zelfs indien geen risico op vervolging of ernstige schade zou kunnen worden aangenomen, vormen de besnijdenis en het huiselijk geweld dat verzoekster onderging, dwingende redenen waardoor verzoekster niet kan terugkeren naar Somalië. In deze dient verwezen te worden naar artikel 1, C, van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen werden geïnterpreteerd en toegepast door de Raad (RvV 30 mei 2017, nr. 187 744), waarbij een jongen met Albanese nationaliteit, aan wie, in eerste instantie, geen vluchtelingenstatus werd toegekend omdat hij bescherming kon genieten van zijn autoriteiten. De Raad stelt echter dat het huiselijk geweld waarvan hij in het verleden slachtoffer werd voor hem dwingende redenen uitmaken die de toekenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigen. Hierbij kan ook naar het arrest nr. 190 672 van 17 augustus 2017 verwezen worden, die een gelijkaardige redenering weerspiegelt. De Raad stelt bijgevolg dat *in casu* niet langer de mogelijkheid tot bescherming van de lokale autoriteiten relevant is, maar wel de gevolgen van de vervolging die verzoekster in het verleden heeft ondergaan. De Raad stelt vast dat het huiselijk geweld voor de desbetreffende verzoekster gezorgd heeft voor *“een toestand van aanhoudende en verergerde angst die elk redelijk vooruitzicht op terugkeer naar haar land uitsluit”*. Zij maken dan ook *“dwingende redenen in verband met eerdere vervolging die hem zouden kunnen beletten terug te keren naar zijn land van herkomst”* uit. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt aanhoudelijk de impact die de besnijdenis heeft gehad op verzoekster. Ook het medisch attest van haar besnijdenis bevestigt dit (verzoekschrift, stuk 3). Zo wordt volgende commentaar door de arts toegevoegd: *“Gevolgen op medisch vlak: Jonge patiënte van Somalische afkomst. Besnijdenis type 3. Littekenvorming aan de vulva. Met nauwe opening – pijnlijke menstruatie – urineretentie – seksuele betrekkingen onmogelijk. Voorgestelde behandeling: Chirurgisch en gynaecologisch advies met het oog op defibulatie. Psychologische opvolging. (Jonge patiënte is getraumatiseerd door de dag van de besnijdenis; ze zegt dat er toen meerdere meisjes zijn gestorven.”)*

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekster nog dagelijks zowel de fysieke als mentale gevolgen van haar besnijdenis draagt. Ook de mishandelingen van haar oom hebben een grote invloed op haar actueel mentaal welzijn (NPO, p. 19-20). Deze impact wordt ook erkend door de beschikbare informatie. Naast lichamelijke en seksuele problemen zijn ook mentale, psychosociale en relationele problemen vaak voorkomend na vrouwelijke genitale verminking. Vrouwelijke genitale verminking gebeurt namelijk vaak zonder anesthesie, op minderjarige, soms zeer jonge leeftijd, wat een traumatische gebeurtenis is die vaak opspeelt als een vrouw later seks heeft, bevalt of menstrueert.

Hierbij wenst verzoekster bovendien te benadrukken dat alleenstaande vrouwen in Somalië bijzonder kwetsbaar zijn en een verhoogd risico lopen op seksueel en gendergerelateerd geweld. Verzoekster citeert uit landeninformatie hieromtrent. Daar komt bovenop dat verzoekster zou terugkeren vanuit Europa, zonder dat zij nog contact heeft met haar familie. Uit andere rapporten blijkt ook dat terugkeerders te maken krijgen met een stigma en vooroordelen en dat zij weinig opties hebben. Bovendien heeft ook het feit dat verzoekster ongeschoold is, geïsoleerd leefde en geen aantoonbaar netwerk heeft een invloed op haar toegang tot de arbeidsmarkt en haar mogelijkheid om in haar onderhoud te voorzien. Gelet op het risico op (seksueel) geweld, uitsluiting en marginalisering, dient verzoekster als onbesneden vrouw zonder aantoonbaar netwerk bij terugkeer naar landelijke een regio met een volatiele veiligheidssituatie dan ook erkend worden als een specifieke sociale groep.

Verzoekster wenst er daarbij, ten overvloede, op te wijzen dat de Raad erkent dat zelfs indien de individuele vervolgingsgronden niet zwaarwegend genoeg zijn, ze cumulatief kunnen leiden tot een situatie waarin voordeel van de twijfel moet worden verleend.

- Een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Somalië

Verzoekster is afkomstig uit Ris in het district Xaradheere van de provincie Mudug. Met betrekking tot de territoriale controle blijkt de situatie in haar regio uiterst volatiel. Zij citeert uit landeninformatie aangaande de veiligheidssituatie aldaar.

Zoals hierboven uiteengezet zijn er in hoofde van verzoekster verschillende individuele elementen aanwezig die elk afzonderlijk en tezamen haar risico, op vervolging, maar ook op ernstige schade verhogen. Ten eerste is verzoekster minderjarig. Zij is vandaag net 17 jaar oud geworden. Haar jonge leeftijd zorgt er ten eerste voor dat het voor verzoekster moeilijker is dan voor volwassenen om het gevaar in te schatten en zich aan te passen om ernstige schade te voorkomen. Ten tweede blijkt uit de beschikbare informatie dat kinderen disproportioneel geraakt worden in gewapende conflicten. De VN Secretaris Generaal uitte zijn bezorgdheid over de situatie van kinderen in gewapend conflict in een rapport van juni 2024. Verzoekster citeert hieruit.

Zo rapporteert de organisatie 'Save the Children' dat Somalië tot de top 10 ergste conflictlanden om kind te zijn in 2023 behoort. Daarbij wenst verzoekster nog te benadrukken dat deze informatie niet voortkomt uit het feit dat meer kinderen in conflicten leven, maar wel dat kinderen meer geraakt worden in deze conflicten.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat kinderen in gewapende conflicten, zoals in Somalië, in toenemende mate blootstaan aan ernstige schade. De omvang van de schendingen worden aangekaart door gezaghebbende internationale organisaties zoals de Verenigde Naties. De aard en de middelen binnen hedendaagse gewapende conflicten zorgen ervoor dat kinderen, enerzijds, niet ontzien worden en, anderzijds, specifiek *getarget* worden. Bovendien is verzoekster als kind in mindere mate in staat om gevaar in te schatten en daar op een doeltreffende wijze naar te handelen. Ten tweede is het wederom van belang om te wijzen op het feit dat verzoekster een alleenstaand meisje is en ten derde, geen aantoonbaar netwerk heeft. Met betrekking tot de situatie en positie van vrouwen in Somalië verwijst verzoekster naar het bovenstaande. Die genderongelijkheden worden ook gereflecteerd in de aard van het geweld waaraan vrouwen en meisjes blootstaan binnen gewapende conflicten.

Dit alles zorgt ervoor dat verzoekster zich, als alleenstaand meisje in een zeer kwetsbare positie zal bevinden. Dit heeft zowel betrekking op haar sociale en economische situatie, maar ook tot haar mogelijkheid om beschermd te worden wanneer zij zou (dreigen) bloot (te) staan aan (willekeurig) geweld. Bovendien staan vrouwen bloot aan gendergerelateerd geweld binnen (en buiten) gewapende conflicten. Ten vierde moet benadrukt worden dat verzoekster dient terug te keren vanuit het Westen, waar zij als niet-begeleide minderjarige meer dan een jaar geleden is toegekomen. Zij heeft hier bijgevolg verschillende van haar vormende jaren doorgebracht.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad over verwestering (RvV 13 januari 2023, nr. 282 128). Bovendien heeft verzoekster Somalië verlaten op een zeer jonge leeftijd. Zij was slechts 16 jaar oud toen zij vertrok en toekwam in Europa. Dit zorgt ervoor dat verzoekster al een vormend jaar heeft doorgebracht in België. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat de sociale en persoonlijkheidsontwikkeling inderdaad plaatsvindt tijdens de vormgevende adolescentie; het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen. Bijgevolg zorgt het lange verblijf in België van verzoekster dat het voor haar moeilijker zal zijn om opnieuw te integreren in de Somalische samenleving en zich aan te passen aan de aldaar geldende normen om ernstige schade te voorkomen. Haar lang verblijf in België beperkt haar aanpassingsvermogen. Zij is niet langer gewend aan een leven waarbij zij constant op haar hoede dient te zijn en signalen dient te ontvangen en analyseren om het risico op geweld in te schatten en hierop te anticiperen. Ten vijfde moet vastgesteld worden dat verzoekster reeds slachtoffer werd van geweld, waardoor zij bijkomend kwetsbaar is. Waar de medische documenten geen uitsluiting kunnen bieden over de oorzaak van het letsel volgens de bestreden beslissing, kan geen abstractie gemaakt worden van de letsels van verzoekster, die in ieder geval wijzen op haar slachtofferschap van gewelddaden.

Bovendien is verzoekster besneden, waar zij dagelijks de psychische en fysieke gevolgen van draagt. Uit het attest blijkt reeds dat zij medische klachten heeft die een opvolging behoeven. Verzoekster zal zich dus potentieel buitenshuis moeten begeven om medische zorgen te verkrijgen en zal niet in staat zijn om op duurzame wijze willekeurig geweld te ontlopen. Deze individuele risicoverhogende elementen, tezamen met de specifieke situatie in haar regio, volstaan op zich om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te verantwoorden.

3.1.2. Ter ondersteuning bevat het verzoekschrift een besnijdenisattest (stuk 3) dat al werd opgenomen in het administratief dossier (Documenten, stuk 5, nr. 1).

3.1.3. In een aanvullende nota van 9 december 2025 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het LIFOS-rapport, "*Migrationsverket (Swedish Migration Agency), Country of Origin Information Somalia, Female Genital Mutilation (version 2.0) – Translation*" van 13 mei 2025;
- de COI Focus, "*Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*" van 20 februari 2025 (update);
- het UNHCR-rapport, "*International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*" van september 2022;
- het EUAA-rapport, "*Country Guidance: Somalia*" van oktober 2025;
- het EUAA-rapport, "*Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation*" van mei 2025;

- het EUAA-rapport, “*Country of Origin Information Query Somalia: Major political, security, and humanitarian developments*” van 13 augustus 2025;
- de COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie*” van 25 maart 2025 (update).

3.1.4. Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met de volgende documenten:

- mailverkeer van 9 december 2025 met betrekking tot psychologische opvolging (stuk 1);
- getuigenis van 8 december 2025 van de schooldirecteur en twee onderwijzers (stuk 2);
- attest van 29 juli 2025 inzake inburgering (stuk 3).

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient verder te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De Raad merkt op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoeksters minderjarigheid.

Vooreerst werd een fiche opgemaakt “*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoekster kreeg een voogd toegewezen op 3 december 2024 en op 18 februari 2025. Zij werd aldus bijgestaan door een voogd vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 13; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van haar verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoekster, die werd bijgestaan door haar voogd en haar advocaat, worden afgeleid dat zij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat haar gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoekster niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met haar minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt verder uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoeksters verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoeksters verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Waar verzoekster aanvoert dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk

omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoekster legt niet voldoende concreet uit welk doorslaggevend belang een impact heeft, die een ander licht werpt op de bestreden beslissing. Aldus toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het principe van het hoger belang van het kind.

Verzoekster kan verder niet worden bijgetreden waar zij stelt dat zij, in het licht van haar profiel, namelijk een analfabete minderjarige die alleen thuisonderwijs heeft gekregen van haar moeder, uit een ruraal gebied komt en slechts beperkte bewegingsvrijheid had, coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent haar regio van herkomst. De Raad is immers van oordeel dat, verzoekster met deze uiteenzetting tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoekster heeft immers aangegeven dat zij niet analfabeet is, dat haar moeder haar leerde lezen en schrijven en dat zij jarenlang naar de koranschool ging tot zij uit Somalië vertrok. Het loutere feit dat thans in de getuigenissen wordt gesteld dat verzoekster zeer snel vooruitgang boekt in school en haar attest van het volgen van een inburgeringscursus van 60 uur duiden er ook op dat verzoekster een zekere basis heeft om opleidingen te volgen.

Bovendien kan zelfs van een persoon met een door het verzoekschrift geschetst profiel redelijkerwijs worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar beweerde regio van herkomst.

Dit geldt temeer nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij 16 oud was ten tijde van haar beweerde vertrek uit Somalië, zodat kan worden aangenomen dat zij reeds de jaren des ondersheids had bereikt.

De Raad benadrukt dat verzoeksters aangevoerde profiel niet inhoudt dat haar inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of haar zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven. De Raad is aldus van oordeel dat verzoeksters aangevoerde profiel niet kan overtuigen als verschoningsgrond voor haar ontoereikende kennis met betrekking tot haar directe leefomgeving.

Aldus treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven:

“In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen afkomstig te zijn uit het dorp Ris in het district Xaradheere van de provincie Mudug (CGVS, p. 5).

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat Ris niet in het district Xaradheere ligt, noch in de provincie Mudug. Uit de gegevens van het CGVS blijkt immers dat Ris in het district Ceel Buur van de provincie Galguduud ligt (landeninformatie, stuk 2-9). Dat u dit niet weet, is opmerkelijk en ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Ris.

Uw overige geografische kennis laat eveneens te wensen over. Zo kan u geen enkel ander district van uw provincie opsommen, maar somt u louter dorpen op. Nogmaals gevraagd naar districten kan u enkel Gal Hareeri opsommen (CGVS, p. 5). Nochtans ligt uw dorp vlak aan de grens met het district Xaradhere en met Ceel Deer district (landeninformatie, stuk 2-4). Dat u dit niet weet is frappant en ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Ris.

U somt wel enkele dorpen op in de buurt van Ris –zijnde Gal Hareeri, Galdabe Egaloow, Jooley, Dhalwo (CGVS, p. 5), Cagacade en Haji Libaan (CGVS, p. 11)– maar u slaagt er niet in om ze consequent te situeren. Zo stelt u eerst dat Haji Libaan ten noorden van Ris ligt om dan te stellen dat het in dezelfde richting als Cagacade ligt, zijnde het zuiden (CGVS, p. 12). Ook kan u geen enkele andere plaats ten noorden of ten zuiden van uw dorp opnoemen (ibid.). Uw beperkte kennis in dit verband doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst.

Voorts wordt uw vermeende afkomst uit Ris nog verder onderuitgehaald door uw beperkte kennis over de clans in Somalië. Gevraagd naar andere clans in Somalië somt u enkel Abgal en uw beweerde eigen clan Hab Gedir op (CGVS, p. 4). Nogmaals gevraagd naar andere clans in Somalië en wat de grootste zijn, stelt u dat u dat u wel andere mensen kent, maar niet hun clan (ibid.). Nochtans blijkt dat het deel uitmaken van een clan van vitaal belang is in de Somalische samenleving en het clansysteem een centrale rol speelt in de Somalische maatschappij (landeninformatie, stuk 10).

De meeste Somaliërs kennen dan ook veel verschillende clans en weten welke de grote zijn en welke de minderheden zijn. Uw gebrekkige kennis over de clans in Somalië doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst.

Hetzelfde kan gesteld worden over de kennis van uw eigen clan. U stelt dat u tot de Habr Gedir behoort, maar kan slechts een erg beperkte clanlijn opsommen (CGVS, p. 4). Ook stelt u dat u uw eigen clan niet zo goed kent. Dit slaat gelet op bovenstaande info over de clans in Somalië nergens op. Gelet op het feit dat de Habr Gedir inderdaad de clan is die voornamelijk voorkomt in Ris (landeninformatie, stuk 11), doen uw gebrekkige verklaringen vermoeden dat u geenszins tot deze clan behoort en dit louter lijkt te hebben verzonnen zodat u zou kunnen doen uitschijnen uit Ris afkomstig te zijn. U slaagt er echter niet in om hierin te overtuigen.

Vervolgens is het frappant dat de familieleden van uw moeder allemaal geboren en getogen zijn in Xamar (CGVS, p. 8-9). Gevraagd hoe dit komt, stelt u dat uw moeder er ook werd geboren (CGVS, p. 9). Nadien wijzigt u uw verklaringen echter en stelt u dat uw moeder in Ris werd geboren en dat uw grootmoeder heen en weer ging tussen Xamar en Ris (CGVS, p. 9-10). Dit slaat echter nergens op, zeker gezien de broers en zussen van uw moeder nooit in Ris zouden hebben gewoond (CGVS, p.9). U heeft ook geen aannemelijke verklaring voor waarom enkel uw moeder dan in Ris zou zijn terechtgekomen (ibid.). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband. Tevens ondermijnen ze te meer uw herkomst uit Ris.

Ook uw verklaringen over hoe het leven was onder al Shabaab volstaan niet. U stelt dat u heel uw leven onder de knoet van al Shabaab doorbracht en dat uw familie zelfs aanhangers waren (CGVS, p. 14, 16). Dat u dan toch onafhankelijk van de familiale overtuigingen als minderjarig meisje ideeën tegen al Shabaab zou ontwikkelen, komt niet aannemelijk over (CGVS, p. 16). Ook laten uw verklaringen over hoe het leven onder al Shabaab was te wensen over. Zo kent u geen enkele lokale leider en kan u amper regels opsommen die ze opleggen (ibid.). Nochtans blijkt uit de informatie dat al Shabaab de bewegingsvrijheid vooral voor vrouwen en meisjes ernstig beperkt (landeninformatie, stuk 12). U legt hier geenszins doorleefde verklaringen over af. U komt immers niet verder dan te stellen dat meisjes vanaf een bepaalde leeftijd moeten huwen en stelt zelfs expliciet dat er geen andere regels zijn die al Shabaab oplegt aan vrouwen (CGVS, p. 15).

Na confrontatie met de twijfels over uw herkomst werpt uw voogd het idee op om uw dorp te tekenen (CGVS, p.18). U doet dit, maar uw tekening (landeninformatie, stuk 1) stemt wederom niet overeen met de informatie van het CGVS. Zo tekent en verklaart u dat de weg niet door uw dorp loopt maar voor uw dorp een afslag neemt. U stelt wel correct dat de weg richting Dhalwo loopt, maar situeert dit eerder ten noorden van Ris, terwijl het ten oosten van het dorp ligt (landeninformatie, stuk 2-7). Ook stelt u dat de huizen overal verspreid liggen en niet langs de weg (CGVS, p.18). Nochtans blijkt uit satellietbeelden van Ris dat de weg door uw dorp loopt en het merendeel van de huizen langs beide kanten van de grote weg ligt (landeninformatie, stuk 6-7). Uw tekening stemt geenszins overeen met deze satellietbeelden en onderstreept nog verder de ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Ris.”

Waar verzoekster stelt dat de asielaanvraag had moeten worden behandeld volgens de gendersensitieve asielpcedure, is de Raad van oordeel dat het loutere feit dat verzoekster VGV type 3 heeft ondergaan, op zich niet voldoende is om te besluiten dat er in haar hoofde bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk te maken en deze dienen afdoende te worden aangetoond. Verzoeksters profiel in acht genomen, is het aan haar hiertoe de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Verzoekster brengt geen bewijs bij waaruit kan blijken dat zij ten gevolge van haar VGV dermate getraumatiseerd is dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de procedure zonder bijkomende steunmaatregelen.

Verzoekster wijst op het risico op herinfibulatie bij een terugkeer naar Somalië.

De Raad benadrukt dat vrouwelijke genitale verminking (VGV), ongeacht de aard ervan, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die dit ondergaan. Dergelijke handelingen kwalificeren als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep (artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet).

Internationale bescherming, zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag, beoogt bescherming tegen mogelijke vervolging, niet het herstel van reeds geleden schade. Het lijden dat voortvloeit uit reeds ondergane VGV blijft bestaan, ongeacht de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoekster heeft een besnijdenisattest overgelegd waaruit blijkt dat zij type III VGV (infibulatie) heeft ondergaan. Dit kwalificeert als een eerdere vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling of haar vrees voor herinfibulatie gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van haar persoonlijke omstandigheden, in overeenstemming met artikel 48/6, § 5, en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/7 bepaalt immers dat het feit dat een asielzoeker reeds vervolging heeft ondergaan, een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Hierbij ligt de bewijslast bij de autoriteiten om aan te tonen dat er redenen zijn waarom herhaalde vervolging of schade niet te verwachten is (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

De beoordeling moet rekening houden met zowel de individuele situatie van verzoekster als met objectieve landeninformatie over de praktijk van VGV in Somalië. Uit de beschikbare bronnen volgt dat VGV bijna universeel voorkomt in Somalië, met infibulatie als de meest voorkomende vorm. Volgens de landeninformatie ondergaat 99% van alle Somalische vrouwen VGV, meestal vóór hun 15e jaar. Ondanks het constitutionele verbod bestaat er geen effectieve nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. De uitvoering van VGV is nauw verbonden met de sociale structuur en het collectieve gedachtepatroon van de Somalische samenleving, waarbij familie, clan en gemeenschap een centrale rol spelen. Niet-besneden meisjes en vrouwen lopen risico op stigmatisering, sociale druk en verminderde huwelijkskansen.

Geinfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie doorgaans om medische redenen, voor bevallingen of binnen het huwelijk. Herinfibulatie kan plaatsvinden na een bevalling of in andere omstandigheden, zoals bij ongetrouwde vrouwen, vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting, of vrouwen bij wie de oorspronkelijke infibulatie “*incorrect*” is uitgevoerd. Hoewel de keuze in theorie bij de vrouw ligt, kan sociale druk vanuit echtgenoot, familie of vroedvrouw een rol spelen. In stedelijke gebieden, zoals Mogadishu, wordt gerapporteerd dat gedesinfibuleerde vrouwen doorgaans niet onder druk worden gezet tot herinfibulatie, en dat vrouwen die terugkeren uit Europa doorgaans een huwelijkskandidaat kunnen vinden zonder gedwongen herinfibulatie.

In het EUAA-rapport “*Country Guidance. Somalia*” van oktober 2025 worden in het kader van VGV drie risicoprofielen onderscheiden:

1. Voor meisjes die geen VGV hebben ondergaan, bestaat er in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in heel Somalië. (“*A well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the case of girls who have not undergone FGM/C in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, as in Somalia, FGM/C is a widespread and deeply rooted practice, predominantly carried out on underage girls.*”)

2. In het uitzonderlijke geval van vrouwen die niet aan VGV werden onderworpen moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat, de traditie binnen en de standpunten van haar familie over deze praktijk en het thuisgebied. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen. (“*For a woman in Somalia, not to have been subjected to FGM/C is very exceptional. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration. In the exceptional case that a woman had not undergone FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood, to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age (...) Marital status (...) Tradition and the views of family on the practice (...) Home area (...).*”)

3. Voor vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, wordt een onderscheid gemaakt naargelang type besnijdenis. Vrouwen die type III (infibulatie) ondergaan hebben, kunnen geherinfibuleerd worden, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een

verkrachting of bij een voorhuwelijkse relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd, en om (vermeende) gezondheidsredenen.

Er is uiteenlopende informatie wat de prevalentie betreft van verschillende vormen van herhaalde VGV.

Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet niettemin rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan. (*“There is diverging information regarding the prevalence of different forms of repeated FGM/C. Nevertheless, the following considerations can be highlighted and the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for woman and girls who have been subjected to FGM/C to undergo FGM/C again in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age and marital status (...) Other (family) perceptions and traditions (...) Type of FGM/C experienced (...)”*)

In casu heeft verzoekster geen duidelijk beeld gegeven van haar familiaal netwerk, sociaal netwerk of specifieke situatie in Somalië, waardoor het onmogelijk is om vast te stellen dat zij individueel een reëel risico op desinfibulatie en herinfibulatie loopt.

Op basis van de algemene, beschikbare landeninformatie kan worden aangenomen dat systematische of gedwongen herinfibulatie niet plaatsvindt.

Concluderend oordeelt de Raad dat er, gelet op het ontbreken van concrete aanwijzingen dat verzoekster individueel onder druk zou worden gezet tot desinfibulatie of herinfibulatie, en op basis van de algemene landeninformatie, voldoende goede redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer naar Somalië niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

In zoverre verzoekster herhaalt dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld door toedoen van haar oom en dat zij bij een terugkeer het risico loopt op gendergerelateerd geweld, herneemt de Raad de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing hieromtrent:

“Zo stelt u ook dat uw oom M.(...) regelmatig gewelddadig werd naar u toe (CGVS, p. 7-8) Gelet op het feit dat u geen zicht geeft op uw werkelijke herkomst en bijgevolg evenmin op uw werkelijke levensomstandigheden, valt de context van deze beweerde feiten volledig weg. Uw verklaringen hieromtrent worden dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het medisch attest dat u aanbrengt ter staving hiervan kan daar geen nieuw licht op werpen. Immers vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.”

Verzoekster verwijst naar de bijzondere bewijswaarde die het EHRM specifiek hecht aan medische stukken. De Raad wijst er echter op dat uit deze arresten van het EHRM slechts kan worden afgeleid dat, indien een bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst, het letsel van de verzoeker heeft veroorzaakt, dit gegeven de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen dat de verzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafe dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de verzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land. *In casu* werd echter terecht geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten, zodat verder onderzoek zich niet opdringt.

In zoverre het verzoekschrift stelt dat verzoekster door haar verblijf in Europa bij een terugkeer naar Somalië door Al Shabaab als verwesterd zal worden beschouwd, merkt de Raad erop dat verzoekster zelf nergens gewag heeft gemaakt van een vrees bij terugkeer omwille van haar verwestering tijdens de administratieve fase van de procedure. Op het einde van het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2025 werd verschillende malen gevraagd of verzoekster alle redenen heeft kunnen vertellen waarom zij niet meer

zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekster antwoordde hierop positief, zonder iets te vermelden over een mogelijke verwestering (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 27). Verzoekster heeft echter de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. Verzoeksters vrees om bij een terugkeer naar Somalië problemen te krijgen door haar verblijf in Europa wordt dan ook ondergraven door het feit dat zij deze vrees niet eerder heeft vermeld gedurende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie geenszins dat louter verzoeksters profiel als 'terugkeerder' volstaat om aan te nemen dat zij in Somalië dreigt te worden gevisieerd of te worden vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken.

In casu stelt verzoekster dat zij in juli 2024 is toegekomen in België en bijgevolg verschillende van haar vormende jaren hier heeft doorgebracht. Bijgevolg zorgt het lange verblijf in België van verzoekster dat het voor haar moeilijker zal zijn om opnieuw te integreren in de Somalische samenleving en zich aan te passen aan de aldaar geldende normen om ernstige schade te voorkomen. Haar lang verblijf in België beperkt haar aanpassingsvermogen. Zij is niet langer gewend aan een leven waarbij zij constant op haar hoede dient te zijn en signalen dient te ontvangen en analyseren om het risico op geweld in te schatten en hierop te anticiperen. Verzoekster legt ter terechtzitting een getuigenis van haar school neer, alsook mailverkeer over haar psychologische noden en een attest van inburgering.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoeksters verblijf en ervaring in Europa haar op zulke wijze hebben beïnvloed dat zij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die haar op zodanige wijze hebben vervreemd van de Somalische samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoekster was 16 jaar oud toen zij uit Somalië is vertrokken. Hieruit kan worden afgeleid dat zij in Somalië reeds in zekere mate gevormd was naar de Somalische waarden en normen. De Raad wijst er verder op dat verzoekster slechts sinds juli 2024 in België heeft verbleven in het kader van de asielpprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat zij niet langer zou kunnen aarden in de Somalische maatschappij. Verzoekster spreekt ook nog steeds Somalisch, zo blijkt uit haar persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4), alsook ter terechtzitting. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters herkomst, kan evenmin aangenomen worden dat zij geen contact meer heeft met haar netwerk in Somalië.

Het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer in enige mate zou dienen te conformeren aan de in haar land gangbare en dominante cultuur, kwalificeert op zich niet als een 'vervolging' in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in haar hoofde. De documenten die verzoekster in haar aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen, maar wijzen hoogstens op haar wens van integratie en educatie in België.

Waar verzoekster nog wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoekster zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin haar taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoekster op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van "*gedeelde bewijslast*" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoekster rust. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoekster de beweerde herkomst uit het dorp Ris in het district Xaradheere van de provincie Mudug niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor de komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP